

katere sem že izuzel in jih vnovič izjemljam iz pravih národnih, da se mi, če se vprihodnje še kaj o tem predmetu oglasim, te spačenosti vprek ne stavijo.

Toliko naj bo rečeno za zdaj o ceni biserov domačih, nad katerimi lepoto bi — kakor slavnoznani jezikoslovec J. Grimm pravi — ostermela vsa Evropa, ako bi jih le poznala!
Gr. Krek.

Národne pripovedke.

Še ena pravljica o Rojenicah.

Imela je mati sina. Ponoči, ko je bilo dete rojeno, je slišala babica zvonaj pod oknom pogovor tréh belih žensk, kaj bo dete. Ena je rekla: „Mašnik bo.“ Druga: „Ubil ga bo sovražnik v vojski“ in tretja je rekla najglasneje: „Ubila ga bo strelja, ko bo osemnajsto leto spolnil.“

Ko so prinesli dete od svetega kersta, so bili pri botrinji vsi veseli, samo babica, sicer silno zgovorna, je bila zoper navado klaverna in govorila je le, kar je móгла. „Kaj Vam je, Maruša — praša oče boter babico — da se deržite, kakor da bi vam bil volk mlade pojedel?“ — E, kaj bi ne bila žalostna — odgovori natihoma, da ni otročnica slišala — „Dete, ktero so danes kerstili, bo strelja ubila, ko bo 18. leto spolnilo. Tako sem slišala nocojšno noč se pogovarjati Rojenice pod oknom.“

Ostermeli so vsi nad to novico in žalostno so se razšli. Detetov oče je kmalo potem hudo zbolel. Ko čuti, da mu bolezen gré na smert, razodene svoji ženi, kar mu je babica pri botrinji povedala. Umerl je in žena si je to dobro v glavo vtisnila. Lepo je redila in učila edino dete, ktero je rastle, da so bili vsi veseli.

Rajni je zapustil vdovi veliko premoženje. Ko je bil sin sedemnajst let star in berhek mladeneč, je dala mati velik hram zidati. Globoko in globoko so kopali delavci v zemljo in ko so temelj (grunt) vložili, so začeli zidati obok nad obokom, tako, da so naredili devet obokov.

Ko je vidil sin tako silno zidovje, praša mater: „Čemu zidate toliko terden in globok hram?“ Mati se ni mogla premagati in s težkim sercom pové svojemu sinu, da zida to njemu. Sin je bil pobožen. Delal in pomagal je svoji materi, kolikor je mogel, pa tudi molil je rad. Ne deleč od hiše je dala mati znamenje zidati v spomin svojemu rajnemu možu. K temu znamenju je hodit sin vsak večer in molil je za svojega očeta in za svojo ljubo mater.

Bolj ko se je bližal osemnajstemu letu svoje starosti, tem bolj je njegova mati žalostna prihajala. Spolnil je osemnajsto leto. Zidarji so dodelali hram s deveterimi oboki. Reče tedaj mati sinu: „Preljubi sin! težko, težko, silno težko me stane, te živega v ječo zapreti; saj si mi moje edino veselje, moje edino upanje, — saj si mi moje vse! Pa kar so Rojenice prerokovale, se ima zdaj zgoditi, ko si osemnajsto leto spolnil. Pojdiva še k znamenju Bogu se priporočit, potem pa pojdi v hram, kjer sem ti vsega pripravila, česar ti bo treba.“

„Le pojdiva, mati, k znamenju molit, pa reči vam moram, da imam preživo vero v Boga, kakor da bi misliti mogel, da mu morem uiti. Le pojdiva. Silno soparno je in — zgôdi se Božja volja!“

Gresta k znamenju, mati s težkim, sin pa z mirnim in veselim sercom in z živo vero v Boga. Ne molita še dolgo, kar potamné černi oblaki obnébje, hud vihar pribuči, — zabliska se in v tem hipu tudi zagromí, da se zemlja zmaja in — oj čudo! v hram z deveterimi oboki je trešilo in ga razdjaló, da ni bilo družega ko sip in razvaline!

„O mati! Božja mogočnost je neizmerna“, — reče sin materi, — „v mojo smert bi mi bili zidali hram; strelja ga je raznesla. Bodi Bogu čast in hvala! njegove dela so velike!“

Zahvalila sta se še goreče modremu Stvarniku in mnogo let sta še živela srečna v pobožnosti in živi veri v Boga!
Zapisal Fr. Malavašič.

O Torki ali Torklji kaj.

Ker ste drage „Novice“ nam že marsiktero pripoved o Torki ali Torklji povedale, mislim, da ne bo od več, če še jaz eno povém, iz ktere lahko spoznate, da Torkljina pridnost ne sluje samo po kmetih, ampak da se tudi sém in tjé po mestu kak biserček od njene pridnosti sliši. Sledečo sem slišala pred kakima dvema letoma.

Kakor se sploh mladi ljudje radi dobrim naukom in svetom posmehujejo in nalaš nasproti ravnajo, ste tudi dve hčeri bogaboječe matere, ktera jih je večkrat opominjala, naj, kadar nehate delati, križ čez delo naredite, zlasti pa še, če dolgo v noč delate, rekoč: „Bog in sveti Božji križ.“ Tako bo nju delo večji tek imelo in še Torka jima bo pomagat prišla. In res! nekega kvaternega tedna se zvečer sestri prav pridno v delu skušate in do pozne noči nogovice pletete. Ker pa niste bile ena drugi kos, ju nazadnje zaspanec prisili, da se k počitku podate. Povedale ste, da ste precej dolgo terdno spale, kar se hipoma obé naenkrat prebudite in slišite, kako ročno da nekdo plete. Poslušale ste en čas, kar jim je jélo vroče prihajati, ker spomnile ste se maternega svarjenja. Nobena se ne upa ganiti, še manj pa spregovoriti. Pustile ste Torko naprej delati, in tako ste v tem strahu zaspale. Zjutraj, ko vstanete, greste koj vsaka svoje delo ogledat; al bilo je ravno vse tako, kakor ste na večer pustile. In od tistega časa niste opustile nikoli več, križa čez delo storiti. Franciška P.....

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Marburga 1. sept. * Z letošnjo letino smo dosti zadovoljni; terta je sila polna, le vreme ji ni kaj ugodno, da bi grojzdje móгло dobro zoréti. V naši vinoprodajavnici pod umnim in krepkim vodstvom gosp. ključarja Kocha iz Rajna gré vinska kupčija kaj dobro. Komaj je vnovič napolnjena s 5000 štertini, kmalo je spet prazna, ker podružnice v Gradcu, Celovcu, Ljubljani in Terstu ga hočejo toliko, da jim komaj zadostuje. Pikrarja iz hrama gosp. nadvojvoda Joana je šlo poslednji čas veliko steklenic celó v Bolonjo itd. Očitno se vidi tû, kaj združena moč premore in kako taki veliki hrami pod vodstvom umnega mojstra pomagajo domačemu, nepoblojenemu vinu na noge!

Iz Siska. Še zmiraj ni nič kupčije in poslednjih osem dni se ni prav nič spečalo. Ker je cena tudi na Dunaji zopet za 6 kr. odjenjala, se tudi prihodnje ni bolje kupčije nadjati, temveč ker tudi pisma iz unanjih dežel malo malo upanja dajajo. Ker ni nobene kupčije, tudi ni mogoče tako ceno povedati, po kateri bi se bilo ravnati. Vode so dobre, vreme je lepo. Turšica obeta pridelka, kakor že mnogo let ne.

Iz tominskih gorá 2. sept. — Te dni so gospod tehant s ces. kantonskim uradnikom ogledovali šolo v naših gorah. Lepa priložnost je bila tû se prepričati, kako so naši duhovni gospodje vneti za šolo, med kterimi pa še posebno pohvalo zasluži častiti gospod Juh, kurat v Poniški. Iz lastne dobre volje je zraven obilih opravil, ki mu jih prizadeva obširna kuracija, vzel na svoje rame tudi šolo. Preskušnja šolske mladine je bila lepa spričba nevtrudljivosti omenjenega gospoda. V mali sobici, ki je bila za silo v šolo predelana, (brez navadnih klopi; pri mizi so se pisati učili) učil je 59 fantov in deklič, kteri so v branji, rajtanji in pisanji se večidel tako dobro skazali, da jih smém očitno pohvaliti. Poslednjič so zapeli tri slovenske pesmice: „Misionsko“, „Tičico“ in „Zakaj bi fantič vesel ne bil“, tudi prav lepo. Po pre-